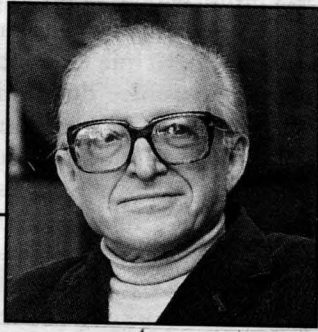

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Sisplau,
no abandonem
la notícia

Vet aquí que hem llicenciat l'any 1993 i comencem el 1994 sense haver tret ben bé l'entrellat dels dotze mesos que el formaven. I no tan sols d'aquests, sinó dels que els havien precedit integrant anys anteriors.

Hem viscut les acaballes del 93 sota una psicosi de crisi, amb contradiccions tan flagrants com la de l'informe publicat per la prestigiosa revista *The Economist*, que concedeix a Espanya el tercer lloc, en qualitat de vida, dels països europeus, darrera de Suïssa i d'Alemanya. Així, com a reflexió al marge, jo no hauria dit mai que Suïssa i Alemanya estiguessin tan atrapades. I no parlem de la resta de nacions continentals...

De tota manera, es veu que val més no precipitar-se en els judicis, perquè al costat de la notícia optimista donada per *The Economist*, la premsa del país divulgava a so de tabals l'ensorrada de Banesto i la caiguda de Mario Conde, el qual, a més d'ésser considerat un banquer de molta categoria, tenia fama d'ésser un dels homes més elegants i atractius (*sexy*, que en diuen ara) de l'Estat de les Autonomies.

Sobta que els anys se succeeixin i es passin de l'un a l'altre els temes candents, com si els cremessin les mans i se'ls volguessin treure de sobre. A vegades he propugnat un servei de seguiment de les notícies, perquè no se'ns en vagin prematurament de la memòria. No he tingut gens d'èxit. I el cas és que n'hi ha una colla que han quedat penjades. En referiré alguna, sense ordre però amb un cert concert, a tall de mostra, com ara la invasió nord-americana de la diminuta illa de Grenada, al Carib. Han quedat bé els grenadins? Fa l'efecte que l'illa ha estat posada sota la capa que fa invisibles, inaudibles, irretratables i imperceptibles moltes aventures... Grenada és un país de 344 km² i uns 110.000 habitants. Però n'hi

ha de molt més grans que han passat pel mateix raser esfumador, com és el cas de l'Iraq, on es diu que hi va haver una guerra terrible. Amb la particularitat que el vençut, Saddam Hussein, va quedar intacte de carns i de prestigi, conservant tot el poder. En canvi, el seu oponent americà ja ha passat a la reserva, exposat a tota mena de biografies sense censura. Kuwait, pretext de la discòrdia, també sembla que s'hagi retirat de les pompes mundanes i es diu que el tenen als llimbs on dormisquaven Albània i altres països que, d'ací d'allà, vegeten.

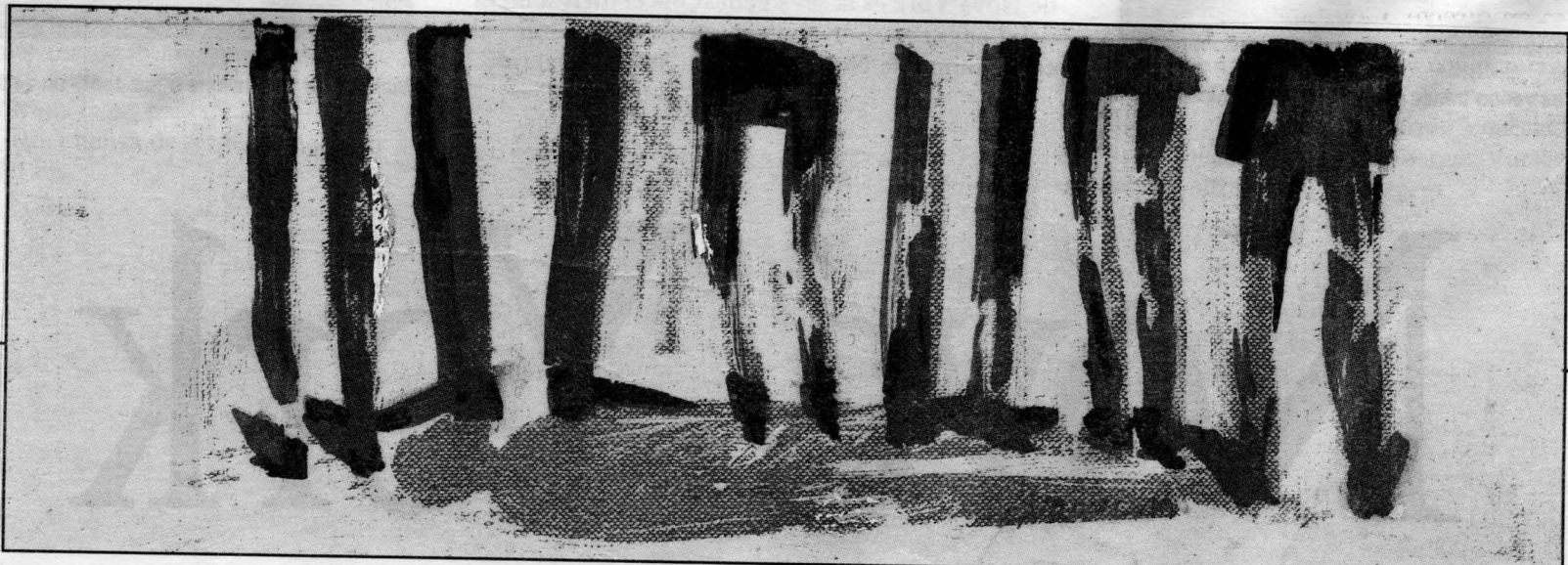
El que volia expressar (és una de les meves preocupacions) és que passen els anys i ens escamotegen evidències. Hi ha grans notícies que commouen el món i, de cop i volta, s'esfumen o se'n parla poc i d'esquitllentes. Assassinsats de presidents i de grans personatges, sondes espacials que desapareixen misteriosament, guerres de proporcions diverses (però sempre amb morts, això sí), escàndols financers que fan trontollar nacions senceres, crims que clamen al cel, traïcions imperdonables, disbarats grossos de tota mena comesos per la raça humana.

Més d'una vegada, m'he permès d'opinar que estaria bé que els diaris reservessin un espai fix (no caldria pas massa extensió) per a informar breument, ni que fos amb estil telegràfic, l'estat de cada qüestió que, en determinats moments, han commogut l'opinió pública.

Més que res, per mantenir despertes unes consciències que, per poc que badem, ens quedaran abaltides a perpetuïtat.

Per posar un cas: què se n'ha fet del general Noriega? Ara no estic segur del grau que li atribueixo, però no em van deixar cap mena de dubte sobre les seves condicions excepcionals com a traficant de drogues. És viu? És mort? Pateix privació de llibertat? Passa angúnies econòmiques?

Pere Calders

CARME NADAL